

Kylmä vesi valui pitkin kasvojani, niihin sattui. Oli aamuyö ja istuin suihkun lattialla ja itkin, minua oli taas lyöty. Kerroin Rasmukselle että haluan eron ja aion muuttaa lasten kanssa pois. Rasmus halusi tietää syyn, en uskaltanut kertoa hänelle Heikistä, sillä hän oli punainen raivosta. Hän huusi minulle, että miten minä edes voin kuvitella että minä voisin lähteä vain ovesta ulos. Huusin hänelle että ei hän voi enää alistaa minua näin ja pakottaa jäämään. Kerroin hänelle että olin väsynyt hänen pettämiseen, väkivaltaisuuteen ja siihen miten hän alisti minua. Minä olin kuulemma ansainnut sen, olin niin kamala ihminen että en ansainnut onnea. Minä sanoin hänelle että aion silti lähteä, aloin pakkaamaan vaatteita, en tiedä miten uskalsin vastustamaan häntä. En koskaan ennen ollut uskaltanut nousta häntä vastaan, olin aina ennen pelännyt häntä, nyt en pelännyt. Rasmus tarttui hiuksiini kiinni ja repäisi, niin että kaaduin maahan, jonka jälkeen hän raahasi minut hiuksista makuuhuoneeseen etteivät lapset ja naapurit kuulisi tappeluamme. Rasmus potkaisi minua maahan päin, nosti minut hiuksista ylös, löi kaksi kertaa nyrkillä naamaan ja minusta alkoi vuotaa verta. "Tajuutsä mitä sulle tapahtuu jos sä kerrot tästä jollekin, tai uskallat lähteä. Sun on vaan kestettävä ku oot mun kanssa lapsiakin tehny, tollanen huora olisit onnellinen et kattelen sua" Rasmus sanoi. "En mä jätä sua, mut miksi sun pitää aina löydä, eiks me voitais jo sopia nää riidat ja alkaa alusta mitä pahaa mä oon sulle tehny? Miks sä et vaan voi olla se Rasmus johon mä rakastuin?" kysyin. "Sä vaan oot tollanen, susta tää johtuu oot niin kauhee huora ja laitoit ittes heti paksuks ku nähtii, sit mä hölmö tein sun kanssa lisää lapsia luulin et sä olisit jotenki normaali ja saatas tää toimimaan, mut ei sä vaan vaadit et mun pitäis olla kotona ja auttaa sua ja muuta paskaa" Rasmus vastasi. "Miksi sä oot mulle tollanen en mä oo mikään huora ja en mä tahallaan oo paksuks hankkiutunu. Sitäpaitsi sä halusit mun kanssa lapsia, oman talon ja koiran. Mitä sulle on tapahtunu?" kysyin. "Ei mulla mikään oo" Rasmus vastasi. "Hankintaan sulle jooko apua? Sulla on toi lääke riippuvuus saanu liian vallan sä oot ku eri ihminen, mä autan sua" Rasmus vähät välitti, hän sylkäisi minua kasvoihin ja sanoi häivy. Menin suihkuun ja itkin, miten joku rakastamani ihminen on voinut muuttua noin paljon? Mietin yksikseni, että mistä Rasmuksen lääke riippuvuus johtuu, ja miksi hän on muuttunut häntä noin kauheasti, Kun me ensikerran tavattiin ja aloimme seurustella hän oli paljon erilaisempi, ihana, huomaavainen ja kiltti. Rasmus on menettänyt molemmat vanhempansa hyvin nuorena ja kärsinyt aika paljon, hänellä oli vaikea lapsuus. Toisaalta ymmärrän hänen ongelmia, mutta en voi hyväksyä tätä millainen hän on minua kohtaan. Hänen täytyy hakea apua, hänen täytyy ymmärtää tilanteensa. Suljin suihkun, Rasmus oli lähtenyt sillä aikaa jonnekin, hänellä oli tapana tehdä tällaisia katoamis temppuja. Ajattelin käydä vain nukkumaan, olin liian väsynyt ajattelemaan tai murehtimaan yhtään mitään, jospa huomenna olisi parempi päivä. Aamu sarasti, syysauriongon säteet heijastivat kasvoilleni ja heräsin valtavaan kipuun, nousin ylös ja menin katsomaan peiliin. Minulla oli kasvoillani pieni mustasilmä ja huuli turvonnut. Miten voisin mennä töihin tai viedä lapsiani tarhaan? Miten kauan joudun vielä kestämään tätä? Lapsien ääni keskeytti ajatukseni, kaikki kolme juoksivat minun sänkyyni ja he huudahtivat yhteen ääneen : "Huomenta äiti" Halasin lapsiani ja toivotin heille hyvää huomenta. "Äiti mikä sulla on naamassa?" keskimmäinen lapseni kysyi. "Äiti vain kaatui eilen suihkussa, ei mitään hätää" vastasin. Tämä on kauheaa, ei lapseni enää kauan usko näitä selityksiäni. Menimme yhdessä syömään aamupalaa ja lähdimme puistoon, Rasmus ei tullut tänäänkään kotiin. Illalla Heikki lähetti viestiä, mutta minä en vastannut hänelle mitään. En halua että hän näkee minut tässä kunnossa, häpeän liikaa. En mennyt tänään edes töihin enkä vienyt lapsiani tarhaan, huomenna minun on saatava joku kuka veisi lapset tarhaan en minä voi tässä kunnossa mennä heitä viemään. Koko yön mietin elämäni että miksi olen tässä tilanteessa? Mitä pahaa olen tehnyt ansaitakseni tämän kaiken? Soitin naapurilleni, että tulisiko hän viemään

kanssani lapset ja selvitin hänelle kaiken. Naapuriin Anna, hän tietää elämästäni kaiken, olemme tunteneet jo neljä vuotta. Anna on kehottanut minua monesti hakemaan apua, hän on joskus käynyt läpi samanlaisen parisuhteen. Hän lupautui lähtemään mukaani huomenna. Kun heräsin aamulla soitin työpaikalleni, että lapseni on sairastunut että en pääse töihin. Soitin Naapurilleni ja kysyin tulisiko hän viemään lapset kanssani, hän sanoi tulevansa. Lähdimme yhdessä Annan kanssa viemään lapsiani tarhaa, jäin odottamaan autoon, kun Anna vei lapsia sisälle päiväkotiin. Yhtäkkiä joku koputti auton ikkunaan ja käänsin pääni ja se oli Heikki. Säikähdin kamalasti, en halunnut että Heikki huomaa mustelmiani. "Avaatko ikkunaa?" Heikki kysyi. Minä avasin ikkunaan ja hän heti huomasi mustelmani vaikka olin yrittänyt ne meikeillä piilottaa. "Mikä hitto sun naamassa on?" Heikki ärähti vakavana. En ollut koskaan kuullut että hän on hermostunut, hän sai minut säikähtämään. "Ei mikään, mä kaadu ja.." sanoin. "Joo ei tarvi sanoo enempää, oon mä ennenki nähny naisia jonka on kaatuillu" hän sanoi selvästi vihasena. Olin kauhean häpeissäni, aloin itkeä ja peitin kasvoni käsillä. Heikki tuli istumaan autooni ja halasi minua. "Ymmärrätsä et ei toi oo normaalia, jos mä olisin aiemmin tiennyt että sulla on tollasta, kun sä sanoit et sulla on vaikeeta ja mä en ymmärrä. Mä en olis koskaan päästänyt sua mun sylistä pois." Heikki sanoi. "Ymmärrätkö sä kaunis nainen sä olet mun enkeli, sulle ei saa kukaan tehdä mitään pahaa" Heikki lisäsi. En voinut muuta kuin itkeä, olin salannut tätä niin kauan kaikilta. Anna oli ainut joka tiesi, olin liian kauan tämän taakan kanssa. Tuntui hyvältä kun joku välitti ja olin jollekin tärkeä. Tajusin etten voi jatkaa enää näin. Kerroin Heikille kaiken mistä olin jäljet naamaani saanut ja miksi. Kerroin miten olin kertonut Rasmukselle haluavani eron, ja miten en tiennyt minne hän oli mennyt. Kerroin myös miten hän kiristää minua meidän lapsista, että en saisi heitä koskaan nähdä. "Kai sä ymmärrät, että noi on sen sun sekopää äijäs omia höpinöitä. Sä oot maailman paras äiti ja se ei sua voi estää tapaamassa omia lapsia. Päinvastoin sillä ei olis oikeutta omistaa noin hienoa vaimoa ja lapsia"" Heikki sanoi. Heikin sanat sai minut itkemään lisää tartuin häntä lujasti kiinni ja kiitin. "Mä käyn viemässä mun naapurin kotiin, kun hän tulee tuolta sisältä, niin nähääkö sun luona? Meidän on pakko puhua" sanoin Heikille. "Nähään vaan, mulla on tänään vapaapäivä, ollaan vaan rauhassa ja jutellaan" Heikki sanoi. Anna tuli sisältä ja kerroin Annalle kaiken. "Milla tajuatko et se on sun prinssi, pelastava prinssi, joka vie sut kaikesta tästä pahasta pois" Anna sanoi. "Tajuun mutta onko mulla voimavaroja kohdata Rasmus uudestaan ja ruveta tappelemaan sen kanssa lapsista? En tiiä onks musta siihen" vastasin. "On sulla ihmisiä jotka auttaa sua" Anna sanoi. Jäin miettimään Annan sanoja ja ajattelin että nyt jos ei koskaan. Minun puhelimeni alkoi soida, soittaja oli ihan outo. Vastasin puheluun ja se oli kaikessa yllätyksessään Annika, Heikin ex-vaimo. "No Annika täs moi, onks se Milla?" Annika kysyi. "Joo olen, mitä asiaa? kysyin vaiteliaalla äänellä. "Säkö oot se lumppu, jonka takia Heikki jätti perheensä, minut ja lapset? Annika kysyi todella kuivalla äänellä. "Kuule ensinnäkin mä en ole Heikkiä pakottanut teitä jättämään, toiseksi se on sanonut että teillä on ollu jo vuosia vaikeaa ja kolmanneksi samaan aikaan kun teillä on ollu ero me ei olla Heikin kanssa nähty me tavattiin muutama viikko sitten, silloin kun tarha taas alkoi" vastasin. "Vai niin Heikki kyllä kertoi jotain ihan muuta" Annika tiuskaisi. "No mitähän se Heikki on kertonut" "Sillon kun teidän lapset on aloittanut tarha, niin se on kuulemma rakastuin suhun ihan ensisilmäyksellä, sit se luuli et se menis ohi ja se oli antanut asian olla ja vuosi kulu ja sit te olitte ollu yhes kevätjuhlan jälkeen" Annika sanoi. "Mä oon pahoillani en mä oo tarkottanu ketään keneltäkään viedä, ja joo me oltiin kevätjuhlan jälkeen yhdessä mut Heikki sano et tekijän juttu on jo ohi. Enkä mä voi tälle asialle mitään" sanoin Annikalle. "No tiedätpä että oot perheen hajottanu" Annika sanoi ja sulki puhelimen. Olin järkyttynyt. Miksi Heikki kertoi minusta Annikalle? Oliko hän oikeasti

vakavissani suhteeni? Onko hän oikeasti tuntenut minua kohtaan näin jo kauemman aikaa? Se selviäisi vain yhdellä tavalla, päätin lähteä Heikin asunnolle. Saavuin Heikin asunnolle, Heikki avasi oven pyyhe päällä. "Moi Milla, just tulin saunasta" Heikki sanoi. "Kiva, mulle tuli aika ihmeellinen puhelu äsken" sanoin. "Joo sori, en ehtiny varottaa sua, kun sen ämmän oli pakko soittaa" Heikki sanoi vähän häpeissään. "Oliko se totta, että oot jo ihastunu muhun ekasta päivästä asti?" kysyin uteliaana. "Joo, mutta mä yritin silti pelastaa mun liittoa, aattelin että se menee ohi, mutta siellä kevätjuhlassa, kun näin sut, se oli jotain. En saanu sua enää pois mielestä ja tiesin, että se ei oo enää oikein Annikaa kohtaan" Heikki vastasi totisena. "Mä olin ihastunu suhun ekasta päivästä lähtien, mä kun näin et sä noi sit siitä sinisestä paketti autosta ekaa kertaa, mulla ei pysy ny jalat alla, ja se sun hymy" sanoin. "Mä haaveilin ja halusin sua joka ilta" lisäsin. Samassa Heikki suuteli minua, otti kädestä kiinni ja kysyi tehdäänkö tästä unelmasta totta? Olin niin rakastunut Heikkiin etten voinut tehdä muuta kuin vastata myöntävästi. Kerroin Heikille että tästä ei tule helppoa, että minun mieheni ei anna helpolla periksi. Hän tulee kieltämään minulta lapset ja kaiken muun. Tämä tulisi olemaan niin vaikeaa. "Mä autan sua kaikessa missä voin" Heikki sanoi vahvalla äänellä. Loppu päivän me vain makasimme toistemme lähellä ja mietin että kuvittelenko minä kaiken. Olen saanut sen mistä olen aina haaveillut, ja enemmänkin. Pelkäsin hieman mitä tulema tuo tullessaan, mutta Heikin kainalossa tunsin oloni hyvin turvalliseksi ja hyväksi. Mietin, että en varmaan koskaan olisi yrittänyt lähteä tuosta painajaismaisesta suhteesta, jos en olisi tavannut Heikkiä. Minua hieman jännitti miten pääsin lähtemään kotoa kun olen Rasmukselle kertonut, mutta me jaksanut murehtia siitä ku nyt. Halusin vain olla Heikin lähellä ja tuntea hänen ihanan kosketuksen ihollani. En muistanut, että toisen lähellä voisi olla näin hyvä ja lämmin. Päädyimme Heikin olohuoneen lattialle rakastelemaan ihanasti ja kiihkeästi, mutta rakastelumme keskeytyi oven kolkutukseen.... TARINAAN SAAPUU JATKOA